

לקנות בזול ולמכור ביוקר. גם בני-אדם

שווק פרסי

עלידי מישקם בחיי בני-הערכה האמריקאיים הם מחחרים ריב בין ושינגטון וירושלים, ובכך מעלים עוד יותר את המחיר שישראל תצטרך לשלם, כדי להימנע מעימות עם דעת-הקהל בארצות-הברית. בקיצור, מתבשלת כאן עיסקת-המאה מבחינת המחיר הנפיש.

חמת-הלבנון ו/או שיחרור בני-הערכה האמריקאיים והאחרים. השייח' + העצירים השיעיים שבירי יש ראל וצד'ל וכן עצירים פלסטיניים, ומה עוד. זהו מישקם בבני-אדם. זה לא נעים, אבל זה כך. הוא מתנהל עלי-פלי כללים מוזרים מאוד.

השייח' עבדאלכרים עוביד נחסף כדי להכריח את השיעיים להחזיר לנו שלושה חיילים שביים. כל שלושת החיילים האלה נפלו בשבי בעת משימות בלבנון, על הרקע ובאוויר. כדי להביא את ההסתבכות, יש לחזור לר-קע הלבנוני.

ש עוד הבדל מאלף מאוד בין עיסקת-גיבריל והעיסקה המתבשלת עכשיו.

מיסחר רגיל, כל צד משתדל להפריז בערך הסחורה שבירי, ולהפחית בערך הסחורה שבירי הצד השני.

לגבי עיסקת-גיבריל אירעה בשיעיתו תהפוכה מהירה מאוד בדעת-הקהל.

לקנות בזול ולמכור ביוקר. כך נהגו האמריקאים. הם טענו כמשך חודשים ושנים שגורל בני-הערכה שלהם אינו מעניין אותם, שהממשלה האמריקאית אינה מעוניינת במיוחד בהחזרתם. בקיצור: זוהי סחורה זולה מאוד, שלא ישולם עבורה מחיר גבוה, אם ככלל.

ביום שהגיעו שלושת השבויים חזרה ארץ-צה, נערך סביבם פסטיבל לאומי. הציבור כדי לו השתולל משימחה. בראש המשתוללים היה שמואל תמיר המנוח, שהיה מופקד ריש-מית על המשאומתן לכיצוע העיסקה.

אנחנו נוהגים בצורה הפוכה. אנחנו מכריזים שהשכם והערב כי חיילינו השבויים עומדים בעת הנסיגה מלבנון, השארנו בירינו חלק

לחיק מישפחותיהם ולא היתה עוד דאגה לשלומם, נזכרו הכל לפתע ששולם עבורם מחיר עצום. התחיל מטח של האשמות כלפי הממשלה. בראש המתקפים עמד — הפלא ופלא — שמואל תמיר, שהיה תמיד שבשבת מעולה.

כל זה היה נמנע, כמוכן, אילו הבי-אה הממשלה את העיסקה מראש לאישור הכנסת. אינני מאמין שהיה נמצא אף חבר-כנסת אחד שהיה מעז להרים את ידו נגד העיסקה, כאשר השבויים שלנו היו עדיין בירי גיבריל.

מאותה ארץ. אנחנו קוראים לה 'רצועת הביטחון'. זהו איזור-כיבוש לכל דבר, מלבד המעמד הרישמי. צה"ל פועל בו, ומתוכו, באר פן חופשי, בסיוע של יחידה צבאית — צד"ל — שהוקמה עליידי צה"ל והמהווה, מכל הבחינות, יחידה של צה"ל.

הפעם, בגלל התגלגלות הדברים, ייווצר מצב פאראדוכסלי.

אפשר להתווכח על המדיניות שהולידה את איזור-הביטחון. יש מחייבים, יש שוללים. המחייבים טוענים כי רק היא מאפשרת לנו הגנה על יישובי-הצפון שלנו, עליידי יצירת חיץ בינה ובין מתנכלים מסוגים שונים, וביניהם המתאבדים השיעיים. השוללים טוענים כי המתאבדים השיעיים ככלל לא היו פועלים נגדנו, אלמלא המשכנו ככיבוש ארצם. יתכן שהיו מונעים גם התקפות של אירגונים פלסטיניים.

יהיה המחיר אשר תשלם ישראל, כאשר יהיה — 1000 פלסטינים, 2000 פלסטינים, כל מחנה אנצאר 3 וכמיוודע-מהעוד — הרבר יתקבל בניצחון גדול של עמי-ישראל.

זהו ויכוח תיאורטי. בשעה זו, הכיבוש הישראלי של רמת-הלבנון הוא עובדה, וכך גם מילחמת חיובי-אללה ואחרים בנוכחותנו שם. שלוש שתי חיילינו נשבו במהלך מילחמה זו. השייח' עוביד נחסף כסחורה במיקוח להחזרתם.

בכל זאת כדאי להביא את הדבר לאישור הכנסת לפני הביצוע. שלא יקומו מחר כל מיני בעל-חישוקים ויאשימו את הממשלה אחרי-המעשה. נראה מי יעז להצביע נגד.

אסור לשכוח רקע זה, מפני שהוא חשוב לגבי המשך הפרשה.

ובן שיש לפרשת-עוביד השלכות פנימיות. לכל מעשה צבאי ומדיני יש.

פרשה כולה מסתובבת סביב ההצעה לעשות עיסקה. שלושה חיילים ישראלים, פלוס-פלוס, תמורת השייח' עוביד, פלוס-פלוס-פלוס.

כאשר היה נדמה באילו האמריקאים פונים נגד ישראל, התחילה ההתקפה על יוזמיה-החטיפה. הם לא תיכננו כראוי. הם לא לקחו בחשבון.

אסור לשכוח רקע זה, מפני שהוא חשוב לגבי המשך הפרשה.

כאשר נדחה ביצוע הוצאתם להורג של בני-הערכה האמריקאיים, ודעת הקהל באר-צות-הברית חזרה לתמוך בישראל, השתקו האשמות אלה.

אולם צריכים להבין כי מילחמת-פלסטין ומילחמת-הלבנון הן שתי מילחמות שונות. חטיפת השייח' היא אחד הספחים של מילחמת-הלבנון — מילחמה שלא הסתיימה עדיין.

מי יתווכח עם הצלחה? אם יסתבר כי רעיון החטיפה נושא פרי, וכי כתוצאה מכך מתחיל תהליך השיחרור הש-בוים, יוכלו יוזמיה-הפעולה לרשום לזכותם רווח פוליטי גדול.

אנשי חיובי-אללה יודעים זאת הר-טוב. עם כל קנאותם, הם פתורים מר-בים מאוד. כמו שאומרים: מטורי-מים, אבל לא משוגעים.

המדיניות היא והיה המחיר נמוך יותר. להישך. יש להניח שיהיה יותר גבוה. יש לכך שתי סיבות חשובות:

ראשית, איננו עוסקים הפעם עם איש כמו אחמד גיבריל, חייל מיקצועי (כצבא הסורי, לשעבר) שהוא קיצוני מאוד, אך רציונלי. אנחנו עוסקים בחבורה של קנאים רתיים, שהתנגותם הבלתי-רציונלית מגבירה את כל החששות, ועל כן גם את המחיר.

שנית, הפעם מעורבים בעניין גם בני-הע-רובה האמריקאיים והאירופיים. האמריקאים מסרבים לנהל משאומתן לשיחרורם — ול-מעשה הם מטילים את החובה הזאת עלינו. אין לנו ברירה אלא לשלם מחיר גם עבור שיחרורם. איננו יכולים להשקות לעצמנו להוציא את חיילינו ולהפקיד את האמריקאים.

מאת אורי אבנרי

זוהי המילחמה על לבנון. מובן שיש קשר בין שתי המילחמות. ההת-ערבות הישראלית בלבנון באה בעיקר על רקע מילחמתנו בפלסטינים. המטרה העי-רית של אריאל שרון, כאשר פלס ללבנון ביוני 1982, היתה לחסל את אש"ף, להרוג את יאסר ערפאת ולגרש את מאות אלפי הפלס-טינים מלבנון, דרך טוריה, לירדן.

זוהי מילחמה אלה אינן משנות דבר מבחינת החובה לשחרר את החיילים. אנחנו, מדי-